

Gdańsk, dnia 07 marca 2018 r.

Sygn. akt D 40/2017

ORZECZENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie :

Przewodniczący : radca prawny Władysław Leszczyński

Członkowie : radca prawny Anna Bogdanis

radca prawny Elżbieta Czarnecka

Protokolant: Dominika Wesołowska

Po przeprowadzeniu w dniach 24 stycznia 2018 r. i 7 marca 2018 r. w Gdańsku rozprawy w sprawie radcy prawnego A [REDAKTED] B [REDAKTED], [REDAKTED] J [REDAKTED] i J [REDAKTED], ur. [REDAKTED] r. z Z [REDAKTED] obwinionej o to, że będąc pełnomocnikiem procesowym M [REDAKTED] S [REDAKTED], dawniej R [REDAKTED], w sprawie o upadłość konsumencką naruszyła zasady Etyki Radcy Prawnego, gdyż dnia 11 sierpnia 2016 r. (data wpływu dokumentu do Sądu – 30 sierpnia 2016 r.) złożyła w imieniu Pani M [REDAKTED] S [REDAKTED] do Sądu Rejonowego w B [REDAKTED] [REDAKTED] Wydział Gospodarczy wniosek dłużnika o ogłoszeniu upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej (Sygn. akt [REDAKTED] GU [REDAKTED]), który to wniosek był tożsamej treści, tj. nie zawierał żadnych nowych okoliczności (przesłanek) co wniosek dłużnika o ogłoszeniu upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej z dnia 7 kwietnia 2016 r. złożony w imieniu M [REDAKTED] S [REDAKTED] do Sądu Rejonowego G [REDAKTED] w G [REDAKTED] [REDAKTED] Wydział Gospodarczy sygn. akt [REDAKTED] GU [REDAKTED] (data wpływu dokumentu do Sądu – 15 kwietnia 2016 r.), jednocześnie nie informując Sądu Rejonowego w B [REDAKTED], iż wniosek w sprawie o sygn. akt [REDAKTED] GU [REDAKTED] został przez Sąd Rejonowy G [REDAKTED] w G [REDAKTED] prawomocnie oddalony postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r., tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 7 ust. 3 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)

I uznaje Obwinioną radcę prawnego A [REDACTED] B [REDACTED] winną czynu zarzucanego jej we wniosku o ukaranie, tj. tego, że

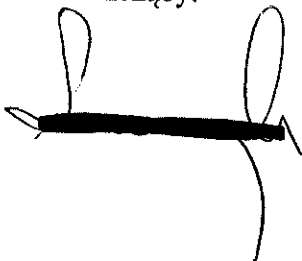
będąc pełnomocnikiem procesowym M [REDACTED] S [REDACTED], dawniej R [REDACTED], w sprawie o upadłość konsumencką naruszyła zasady Etyki Radcy Prawnego, gdyż dnia 11 sierpnia 2016 r. (data wpływu dokumentu do Sądu – 30 sierpnia 2016 r.) złożyła w imieniu Pani M [REDACTED] S [REDACTED] do Sądu Rejonowego w B [REDACTED] Wydział Gospodarczy wniosek dłużnika o ogłoszeniu upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej (Sygn. akt [REDACTED] GU [REDACTED]), który to wniosek był tożsamej treści, tj. nie zawierał żadnych nowych okoliczności (przesłanek) co wniosek dłużnika o ogłoszeniu upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej z dnia 7 kwietnia 2016 r. złożony w imieniu M [REDACTED] S [REDACTED] do Sądu Rejonowego G [REDACTED] w G [REDACTED] Wydział Gospodarczy sygn. akt [REDACTED] GU [REDACTED] (data wpływu dokumentu do Sądu – 15 kwietnia 2016 r.), jednocześnie nie informując Sądu Rejonowego w B [REDACTED], iż wniosek w sprawie o sygn. akt [REDACTED] GU [REDACTED] został przez Sąd Rejonowy G [REDACTED] w G [REDACTED] prawomocnie oddalony postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r.,

czyn ten kwalifikując jako naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 7 ust. 3 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)

II na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. 2017 poz. 1870 z późn zm.) wymierzył Obwinionej radcy prawnemu A [REDACTED] B [REDACTED] karę nagany,

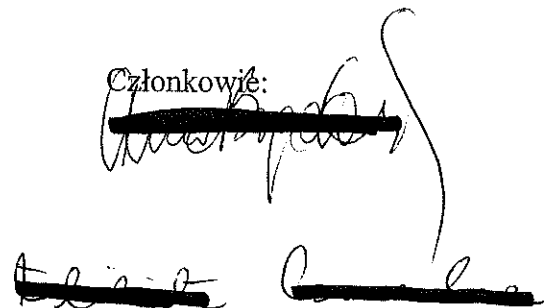
III kosztami postępowania postanowił obciążyć Obwinioną radcę prawnego A [REDACTED] B [REDACTED] w kwocie 1.556,00 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt sześć złotych 0/100)

Przewodniczący:

Członkowie:

Sygn. akt: D 40/2017

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29.03.2017 r. Sąd Rejonowy w B [REDAKTED] zawiadomił Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, iż radca prawny A [REDAKTED] B [REDAKTED] dopuściła się nieetycznego postępowania w sprawie z wniosku M [REDAKTED] R [REDAKTED] (obecnie S [REDAKTED]) polegającego na złożeniu wniosku o upadłość konsumencką do Sądu Rejonowego w B [REDAKTED] (sygn. akt: [REDAKTED] GU [REDAKTED] bez poinformowania, iż wniosek o tożsamej treści został prawomocnie oddalony przez Sąd Rejonowy G [REDAKTED] w G [REDAKTED] w sprawie o sygn. akt: [REDAKTED] GU [REDAKTED]).

Postanowieniem z dnia 16.03.2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku na skutek wyżej wymienionego zawiadomienia wszczął dochodzenie w sprawie, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016, Poz. 233 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 7 ust. 3 oraz art. 12 ust. 1 Uchwały Nr 3 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. Kodeks Etyki Radcy Prawnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku postanowieniem z dnia 12.06.2017 r. przedstawił radcy prawnemu A [REDAKTED] B [REDAKTED] zarzuty. Obwiniona w trakcie przesłuchania podnosiła, iż co prawda podpisała oba wnioski o ogłoszenie upadłości jednakże nie zajmowała się osobiście sprawą pokrzywdzonej M [REDAKTED] S [REDAKTED]. Zgodnie z jej oświadczeniem sprawy te były prowadzone przez radcę prawnego B [REDAKTED] S [REDAKTED] (wcześniej aplikanta radcowskiego). W toku przesłuchania wskazała, iż możliwym jest, że w momencie sporządzania pierwszego wniosku radca prawny B [REDAKTED] S [REDAKTED] nie pracowała jeszcze w jej kancelarii. Nie potrafiła wskazać, dlaczego drugi wniosek złożony do sądu w B [REDAKTED] nie zawierał informacji o wcześniej toczącym się przed Sądem Rejonowym G [REDAKTED] w G [REDAKTED] postępowaniu o ogłoszenie upadłości. W toku postępowania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchał także dwóch świadków – radcę prawnego B [REDAKTED] S [REDAKTED] oraz pokrzywdzoną M [REDAKTED] S [REDAKTED].

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku po przeprowadzeniu dochodzenia wnioskiem z dnia 09.10.2017 r. sygn. akt R [REDAKTED] skierowanym do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku wniósł o wszczęcie

postępowania dyscyplinarnego przeciwko A [REDAKTOWANO] B [REDAKTOWANO] zarzucając jej iż: będąc pełnomocnikiem procesowym Pani M [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] (dawniej R [REDAKTOWANO]) w sprawie o upadłość konsumencką naruszyła zasady etyki radcy prawnego, gdyż dnia 11 sierpnia 2016 r. (data wpływu dokumentu do Sądu – 30 sierpnia 2016 r.) złożyła w imieniu Pani M [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] do Sądu Rejonowego w B [REDAKTOWANO] Wydział Gospodarczy Wniosek dłużnika o ogłoszeniu upadłości osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej (Sygn. akt [REDAKTOWANO] GU [REDAKTOWANO]), który to wniosek był tożsamej treści, tj. nie zawierał żadnych nowych okoliczności (przestanek), co Wniosek dłużnika o ogłoszeniu upadłości osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej z dnia 7 kwietnia 2016 r. złożony w imieniu Pani M [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] do Sądu Rejonowego G [REDAKTOWANO] w G [REDAKTOWANO] Wydział G [REDAKTOWANO], Sygn. akt [REDAKTOWANO] GU [REDAKTOWANO] (data wpływu dokumentu do Sądu – 15 kwietnia 2016 r.), jednocześnie nie informując Sądu Rejonowego w B [REDAKTOWANO], iż wniosek w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANO] GU [REDAKTOWANO] został przez Sąd Rejonowy G [REDAKTOWANO] w G [REDAKTOWANO] prawomocnie oddalony postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku Rzecznik Dyscyplinarny postąpił słusznie wszczynając dochodzenie. W toku czynności Rzecznik Dyscyplinarny ustalił, iż w sprawie doszło do naruszenia zasad etyki radcy prawnego i ustawy o radcach prawnych.

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów wina obwinionej w zakresie przypisanego jej wnioskiem czynu nie budziła wątpliwości.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie zeznań świadków, zgromadzonych dokumentów, a nadto częściowo wyjaśnień obwinionej. W szczególności uznać należy za przydatne do ustalenia okoliczności sprawy zeznania świadków, które są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom Obwinionej, w których podała, że nie prowadziła ona nadzoru nad sprawą, ponieważ przekazała ją do prowadzenia radcy prawnemu B [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO]. Twierdzenie takie stoi w jawnej sprzeczności z zeznaniami świadków, którzy zgodnie twierdzą, iż nadzór nad sprawą sprawowała bezpośredni radca prawny A [REDAKTOWANO] B [REDAKTOWANO]. Wyjaśnienia te są nieprzekonywujące i nielogiczne, a w ocenie Sądu stanowią jedynie realizację przyjętej linii obrony.

Materiał zebrany w niniejszym postępowaniu pozwala na stwierdzenie, że Obwiniona swoim działaniem zrealizowała znamiona czynu zarzucanego wnioskiem o ukaranie.

Zdaniem Sądu z chwilą ukończenia aplikacji, złożenia ślubowania i wpisu na listę radców prawnych do osób, które w ten sposób zdecydowały się na swoją karierę zawodową zawsze będą miały zastosowanie nadzwyczajne wymogi w szczególności w zakresie dodatkowych norm i zasad którymi w oparciu o opisany katalog w ustawie o Radcach Prawnych i Kodeksie Etyki Radcy Prawnego muszą być przestrzegane. Skoro więc radca prawny uzyskał wpis na listę i może wykonywać ten zawód to bez względu na to czy pracuje w danym momencie jako radca prawny lub na innym stanowisku zawsze musi liczyć się z oceną swoich poczynań w kontekście złożonego ślubowania i zasad wynikających z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sąd podziela w pełni stanowisko Rzecznika, iż Obwiniona dopuściła się zarzucanych jej czynów tym bardziej, iż przeprowadził zawnioskowane przez Rzecznika jak i samą Obwinioną dowody w postaci zeznań świadków oraz zgromadzonych w toku postępowania dokumentów. Sąd przeprowadził dowody z zeznań świadków B [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE], którzy potwierdzili swoje wcześniejsze zeznania oraz A [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] zawnioskowanej przez Obwinioną. Świadek ten – pracownik kancelarii A [REDAKTOWANE] B [REDAKTOWANE] opisał strukturę organizacyjną oraz podmioty, które ją tworzą. Zdaniem Sądu zeznania tego świadka uzupełniają pozostałe dowody i utwierdzają w przekonaniu, iż kontakt Klienta z Obwinioną był bardzo ograniczony.

Radca prawny nie może się jednak bronić tym, że sprawą zajmowała się inna osoba. Wobec klienta jest odpowiedzialny wyłącznie on, gdyż to jemu zostało udzielone pełnomocnictwo. Odpowiada bowiem nie tylko za szkody wyrządzone własnymi działaniami czy zaniechaniami, ale także za spowodowane przez pracowników, aplikantów i inne osoby angażowane do pracy w kancelarii. Klienta nie interesują relacje między jego pełnomocnikiem a pracownikami. Radca prawny jest odpowiedzialny za działania i zaniechania osób, z których pomocą wykonuje swoje zobowiązania, tak samo jak za własne działania i zaniechania.

Przechodząc do wymiaru samej kary należy wskazać, iż przepis art. 65 ustawy o radcach prawnych zawiera katalog kar dyscyplinarnych usystematyzowanych według abstrakcyjnie ukształtowanego stopnia dolegliwości od kary najłagodniejszej do najsurowszej, tj. karę upomnienia, karę nagany, karę pieniężną, karę zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas od trzech miesięcy do pięciu lat, raz karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Układ ten pośrednio wskazując Sądowi Dyscyplinarnemu na ustawowe preferencje w wyborze rodzaju kary dyscyplinarnej, przy uwzględnieniu rodzaju, rozmiaru, liczby i stopnia zawinienia deliktów dyscyplinarnych - posiada określony walor represyjny. Zasady wymiaru kary dyscyplinarnej nie zostały określone w ustawie o radcach prawnych, tych reguł nie zawiera również kodeks postępowania karnego, który znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym. Kary dyscyplinarne wymienione w art. 65 ustawy o radcach prawnych dotyczą wszystkich przewinień bez sprecyzowania, za które z nich wymierza się karę łagodniejszą, a za które surowszą. Orzeczenie odpowiedniej kary pozostawione jest zatem ocenie Sądu Dyscyplinarnego, który powinien zachować proporcje między rodzajem przewinienia a rodzajem kary. Wymiar kary powinien być uzależniony przede wszystkim od ciężaru gatunkowego przewinienia dyscyplinarnego - niższy w przypadku zawinionego lecz drobnego uchybienia i wyższy przypadku cięższego i rażącego przewinienia dyscyplinarnego.

Sąd Dyscyplinarny wymierzając obwinionej karę kierował się swym uznaniem, wyrobionym na podstawie wyczerpująco rozważonych okoliczności sprawy. Nie ulega wątpliwości, iż postępowanie obwinionej naruszyło przepisy ustawy o radcach prawnych oraz zasady etyki radcy prawnego. Sąd uznał, iż wymiar kary zaproponowany we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego jest niewspółmierny do stopnia zawinienia.

Oceniając wagę udowodnionego obwinionej przewinienia, Sąd zdecydował się na wymierzenie kary nagany. Jest to kara druga z katalogu pięciu kar wymienionych w art. 65 ustawy o radcach prawnych. Kara ta jest w ocenie Sądu karą adekwatną do charakteru i szkodliwości popełnionych przez obwinioną przewinień dyscyplinarnych uznając, iż można wobec niej prognozować, iż cele kary zostaną osiągnięte. Jako okoliczność łagodzącą Sąd zważył nadto uprzednią niekaralność obwinionej.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z treścią art. 70(6) ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Od niniejszego orzeczenia służy odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 14 dni od doręczenia niniejszego orzeczenia.

